

NORA
ROBERTS

NA JMÉNU
NEZÁLEŽÍ

KIO KAN

edice
KIO KAN

Copyright © 2022 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu NIGHTWORK
vydaného v roce 2022 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-116-7

*Jasonovi a Kat,
mým divadelním dětem*

1. část

Chlapec

*Vůle chlapce je jako vůle větru
a myšlenky mládí jsou dlouhé, předlouhé.*

– Henry Wadsworth Longfellow

Zármutek zvládne každý kromě těch, kdo ho cítí.

– William Shakespeare

1. kapitola

Když mu bylo devět a jeho matka začala první smrtící tanec s rakovinou, stal se z něj zloděj. Tehdy to nepovažoval za volbu, dobrodružství ani vzrušení, ačkoliv v pozdějších letech svou dráhu bral právě tak. Pro mladého Harryho Boothe byly krádeže otázkou přežití.

Museli jíst, platit hypotéku, lékaře a léky, i když jeho matce bylo příliš zle na to, aby pracovala. Snažila se, jak jen mohla, vždycky, i když jí vlasy vypadávaly po chomáčích a její už tak štíhlá postava byla stále křehčí.

Malá firma, kterou založila se svou sestrou, Harryho bláznivou tetou Mags, nedokázala hradit náklady na léčbu rakoviny, nemohla držet krok s obrovským množstvím dolarů potřebných k boji proti tomu, co napadlo matčino tělo. Jeho matka byla páteří úklidové služby Blyskavých sester, a i když jim Harry o víkendech pomáhal, postupně přicházely o zákazníky.

Ztráta zakázek vedla ke ztrátě příjmu. Ztráta příjmu vedla k nutnosti shánět peníze, které by platily hypotéku útulného domu se dvěma ložnicemi v západní části Chicaga.

Nebyl to možná nijak zvláštní dům, ale byl jejich – a banky. Jeho mamka nezmeškala jedinou splátku, dokud neonemocněla. Jenže to je bankám fuk, proč se začnete zpoždovat.

Všichni chtějí svoje peníze, a pokud nezaplatíte včas, požadují jich po vás ještě víc. Pokud máte kreditku, můžete s ní kupovat věci, jako jsou léky a boty – Harrymu pořád rostly nohy –, ale z toho je pak ještě víc účtů, pozdních plateb a úroků, dokud Harry v noci neslyšel, jak matka pláče, když si myslela, že její syn spí.

Věděl, že Mags pomáhá. Pracovala opravdu tvrdě, aby udržela zákazníky, a část účtů a pozdních splátek hradila z vlastních peněz. Ale prostě to nestačilo.

V devíti zjistil, že termín *propadnutí hypotéky* znamená, že můžete skončit na ulici. A *exekuce* znamená, že vám někdo může sebrat auto.

A tak se v devíti letech naučil, že i když hrajete podle pravidel – jako jeho matka –, lidem v oblecích s kravatami a kufříky je to lhostejné.

Uměl vybírat kapsy. Bláznivá teta Mags strávila několik let s kolotočáři a osvojila si pár triků. Naučila je Harryho jako něco na způsob hry.

Byl v tom dobrý, zatraceně dobrý, a tak svůj talent využil. Na tom, co je správné a co je špatné, jak ho jeho matka pečlivě učila, nezáleželo, když zvracela na záchodě po chemoterapii nebo si uvazovala šátek kolem holé hlavy, aby se dověkla uklidit něčí nóbl dům na břehu jezera.

Nevinil lidi v přepychových domech u vody ani v elegantních ateliérových bytech nebo zářivých kancelářských budovách. Jednoduše měli větší štěstí než jeho mamka.

Jezdil metrem, chodil po ulicích a vybíral si vhodné terče. Měl dobrý odhad. Lehkomyslný turista, chlápek, který si dal až moc zlevněných panáků, žena, která se soustředila na psaní esemesek a nedávala pozor na kabelku.

Nevypadal jako zloděj, byl to štíhlý chlapec těsně před růstovým spurtem, s křticí vlnitých hnědých vlasů a tmavomodrýma očima s dlouhými řasami, jež vyzařovaly nevinnost.

Uměl bleskurychle nasadit okouzující úsměv nebo pomalu a ostýchavě povytáhnout koutky úst. Jeden den si zakryl vlasy baseballovou čepicí Vlčat s kšiltem obráceným dozadu, jindy je uhladil do podoby, jakou spojoval se soukromými školami.

V době, kdy bylo matce příliš zle, než aby vnímala, co se děje, splátky hypotéky odcházely včas – Mags se neptala a Harry nic neříkal – a světla svítla. Měl dost peněz, aby procházel secondhandy a sháněl v nich to, co označoval za svou garderobu.

Staré školní sako, kalhoty od obleku, vybledlé tričko Medvěďů. Do zimmíku z druhé – nebo možná z třetí – ruky si všil kapsy a vaky.

A koupil si první sadu pakličů.

Pořád nosil dobré známky ze školy. Měl bystrou a zvědavou mysl, učil se, psal domácí úkoly a vyhýbal se průšvihům. Uvažoval, že by sám začal podnikat – vybírat peníze za to, že by psal úkoly ostatním. Ale chápal, že většina dětí neudrží jazyk za zuby.

Místo toho trénoval s pakličí a na počítači v knihovně si hledal informace o bezpečnostních systémech.

Pak se matce udělalo líp. Pořád byla bledá a hubená, ale vrátily se jí síly. Lékaři mluvili o remisi.

Z toho se stalo jeho nejoblíbenější slovo.

Na další tři roky se život vrátil k normálu. Harry pořád bral lidem věci z kapes a kradl v obchodech – velice opatrně. Nic příliš drahého, nic, co by se dalo dohledat. Měl oboustranně výhodnou dohodu se zastavárnou v jižní části města.

Pořád museli platit horu účtů – a peníze, které si vydělával doučováním spolužáků, nestačily.

Kromě toho přišel krádežím na chuť.

Matka a Mags opět rozjely svůj podnik a během trojích letních prázdnin Harry uklízel a obhlížel domy a kanceláře.

Mladý muž s plány do budoucna.

A když se hora dluhů zmenšila na kopec, když se matce z očí vytratily starosti, vrátila se rakovina na další tanec.

Dva dny po dvanáctých narozeninách se Harry poprvé vloupl do domu. Strach, že ho chytí, odvedou do vězení, a následné trauma v kombinaci s rakovinou matka nepřežije, se rozplynul v okamžiku, kdy stál v tichu a tmě cizího příbytku.

V pozdějších letech chápal, že právě tehdy našel svoje životní poslání. Možná to nebylo zrovna dobré poslání, přijatelné ve slušné společnosti, ale bylo jeho.

Stál – teď už jako vysoký chlapec po vytoženém růstovém spurtu – a díval se ze širokých oken na jezerní hladinu zalévanou měsíčním svitem. Všechno tu vonělo růžemi, citrony a svobodou.

Nikdo nevěděl, že tu je. Mohl se dotknout, čeho chtěl, vzít si, co mu padne do oka.

Rozuměl poptávce po elektronice, stříbru a špercích – ačkoliv kvalitní šperky budou zamčené v trezoru a ten zatím otevřít neuměl. Ale slíbil si, že se to naučí.

Neměl čas ani schopnost odnést všechny cennosti.

Chtěl tam jen stát a užívat si ten pocit, ale přiměl se pustit do práce.

Zjistil, že většina lidí si před pomocnými pracovními silami nedává pozor na jazyk. Zvláště pokud tou pomocnou silou je dvanáctiletý kluk drhnoucí podlahu v kuchyni, zatímco se sousedkou plánujete nad kávou v jídelně nějakou charitativní akci.

A tak se Harry – se skloněnou hlavou, našpicovanými ušima a zaměstnanými rukama – dozvěděl, že sousedčin manžel má sbírku známek.

Smála se tomu.

„Od loňska, kdy zdědil sbírku po strýci, se z toho stala posedlost. Věřila bys, že právě za jednu z nich utratil pět tisíc?“

„Za známku?“

„A to do toho nepočítám zařízení na udržování teploty a vlhkosti, které si musel dát do pracovny, kde je má. Dřív si dělal ze strýcova koníčku legraci a teď mu sám propadl. Sleduje aukce a internetové stránky, rozšířil sbírku o vlastní alba. Je to svým způsobem investice, a to je v pořádku. Totiž – co je mi po tom, že má ve stole fůru nějakých pitomých známek? Ale sleduje aukce a obchodníky v Římě, aby se tam zašel podívat, až tam příští měsíc budeme.“

„Nech ho, ať si kupuje známky,“ poradila jí Harryho zákaznice. „A ty si nakup boty.“

Harry si všechno uložil do paměti, a když sousedka začala mluvit o nakládání krabic na charitativní aukci do auta, usoudil, že mu vesmír poslal velké, zářivé znamení.

S nevinným výrazem vešel do jídelny. „Omlouvám se, paní Kelperová, kuchyň je hotová. Ehm, nepotřebujete pomoc s odnášením věcí?“

„Vlastně – Alvo, tohle je Harry. Harry, paní Finkleová by potřebovala pomoc od někoho se silnými svaly.“

Harry se zazubil a zaťal biceps. „Můžu vám pomoci, než půjdu nahoru uklízet s tetou.“

A tak šel s paní Finkleovou k velkému krásnému domu vedle, s krásným výhledem na jezero.

A když vešli dovnitř, mohl si zblízka obhlédnout bezpečnostní systém. Všiml si, že nemají psa – to je vždycky plus.

„Vy se stěhujete, paní Finkleová?“

„Cože?“ Cestou přes širokou vstupní halu po něm střelila pohledem. „Ach, ty krabice. Ne, pořádáme charitativní akci, tichou aukci. Mám za úkol shromáždit jednotlivé položky.“

„To je od vás moc hezké.“

„Musíme pomoci, jak jen můžeme, těm, kteří nemají takové štěstí.“

To je pravda, pomyslel si Harry a uložil si do paměti rozvržení místností včetně dvoukřídlých prosklených dveří – zavřených –, za nimiž viděl pracovnu zařízenou v mužském stylu.

Vynosil krabice a uložil je do zadní části lesklého bílého SUV od firmy Mercedes.

A ačkoliv o ně stál – hodilo by se mu –, odmítl pětidolarové spropitné.

„Je to na charitu,“ řekl. „Ale díky.“

Vrátil se do práce a zbytek slunečného letního dopoledne strávil s rukama v horké vodě s mydlinkami.

Cestou domů metrem s Mags mlčeli, protože dnes Harryho matku čekala chemoterapie a Mags během jízdy meditovala a držela jeden ze svých magických kamenů, aby vysílala uzdravující energii nebo tak něco.

Potom s matkou v růžovém šátku odjeli do nemocnice. Byl to ten nejlepší a zároveň nejhorší den.

Nejlepší, protože zdravotní sestra – Harrymu byla sympatičtější než lékař – řekla, že se mamčin stav zlepšuje. Nejhorší, protože jí po léčbě bylo zle.

Seděl u ní a nahlas jí četl z knihy, kterou měli vybranou právě na chemoterapii. Matka měla zavřené oči, zatímco do ní přístroj pumpoval lék, ale Harry u ní dokázal vykouzlit

úsměv, a dokonce ji i rozesmát, když měnil hlasy jednotlivých postav.

„Jsi ten nejlepší kluk, Harry,“ zašeptala.

Mags mezitím seděla na zemi u jejích nohou a představovala si – jak jim řekla – zářivé bílé světlo sežehující rakovinu.

Jako vždycky v nejlepším/nejhorším dnu Mags připravila večeři, o které tvrdila, že má hojivé účinky, a která páchla skoro ještě hůř, než chutnala.

Pálila kadidlo, věšela krystaly, odříkávala mantry a mluvila o duchovních průvodcích.

Ať byla ale jakkoliv bláznivá, vždycky po chemoterapii zůstala přes noc a spala na nafukovací matraci na zemi vedle sestřiny postele.

Jestli věděla, jak často se Harry plíží z domu, nikdy se o tom nezmínila. Jestli uvažovala, kde sebral těch pár set dolarů navíc, nikdy se neptala.

Teď stál v domě Finkleových u jezera a poslouchal ticho. Pohyboval se v něm co nejopatrněji, i když tu nebyl nikdo, kdo by ho mohl slyšet, i kdyby cestou k těm dvoukřídlym proskleným dveřím dupal jako slon.

V pracovně vdechl vzduch, který mírně voněl kouřem a třešněmi. Doutníky, pomyslel si Harry, když si na širokém, zdobeném stole všiml humidoru.

Zvědavě zvedl víko a začichal. Vyndal jeden doutník a pantomimicky naznačil, jak z něj potahuje. Nakonec ho jen tak – bylo mu koneckonců dvanáct – strčil do batohu.

Posadil se do koženého křesla s vysokým opěradlem odstínu portského, zhoupł se v něm a zamračil se – představoval si, že právě s takovým výrazem boháč zahajuje schůzi.

„Máte všichni padáka!“ Bodl prstem do vzduchu a vyprskl smíchy.

Pak se pustil do práce.

Přinesl si výbavu, aby se dostal do zamčené zásuvky, ale Finkle očividně považoval svůj dům za dostatečně bezpečný a neobtěžoval se zamykáním stolu.

Harry rychle našel alba – celkem čtyři – a ve světle baterky jimi zalistoval.

Neodnese všechny. Nepřipadalo mu to fér, a navíc by jejich přeprava nebyla snadná. Ale během uplynulých tří týdnů si o známkách zjistil plno informací.

Finkle používal k jejich uskladnění tvrdý černý papír s průhlednými pásky jako podklad a pergamenové mezilisty jako ochranu. Měl na ně pinzetu, ale to Harry nechtěl riskovat. Bez zkušeností by mohl známky neobratnou manipulací poškodit a snížit jejich cenu.

Na většině listů bylo dvacet čtyři známek ve čtyřech sloupcích a šesti řádcích. Harry vybral jeden list z prvního alba a opatrně ho přesunul do desek, které si přinesl.

Jeden list z každého alba mu připadal jako férová kořist, a tak první album vrátil zase na místo a otevřel druhé. S tím si dal načas, a jelikož Finkle měl v každém albu užitečnou tabulku se seznamem známek a jejich hodnot, nemusel se Harry příliš namáhat.

Právě si vybral list z posledního alba, když tu se za prosklenými dveřmi rozzářilo světlo.

Srdce mu vyskočilo až do krku. Zavřel zásuvku s posledním albem, vzal poslední list a vklouzl s ním pod stůl.

Někdo byl v domě. Někdo kromě něj.

Jiný zloděj. Dospělý. Tři dospělí. Se zbraněmi.

Vpadli mu do myšlenek – tři chlapi celí v černém a s pistolemi. Možná nestojí o známky. Možná o nich ani nevědí.

Ale jistěže vědí a přijdou dovnitř. Najdou ho, strelí ho do hlavy a zakopou ho do mělkého hrobu.

Schoulil se, aby byl co nejmenší – přál si být přímo neviditelný. A myslel na to, jak jeho mamka schází ještě víc obavami o něj.

Musel se odtud dostat, nějak kolem nich proklouznout, nebo si aspoň najít lepší úkryt. Začal počítat do tří. Na tři vyleze zpod stolu.

Najednou spustila hudba a Harry se lekl, až se uhodil hlavou o stolní desku a před očima se mu zajiskřilo.

V duchu pronesl všechna zakázaná slova, která znal. Dvakrát. Jejich druhým kolem počastoval sám sebe za vlastní hloupost. Zloději přece nerozsvěcují a nepouštějí hlasitou muziku.

Někdo byl v domě, ano, ale ne tlupa zlodějů s pistolemi, kteří ho střílí do hlavy.

Opatrně – o to víc, že se mu pořád trochu třásly ruce – uložil poslední list se známkami do desek a uklidil je do batohu.

Potichu vylezl zpod stolu a s očima upřenýma na prosklené dveře zacouval od světla. Cestou si všiml nějakého mladíka – staršího než on, ale zase ne o tolik – v boxerkách.

V kuchyni naléval do dvou sklenek tekutinu, která vypadala jako víno. Harry se téměř dostal do stínu, když mu do výhledu přitančila ta dívka.

Ve spodním prádle. V krajkové podprsence a kalhotkách jako z katalogu Victoria's Secret, který mamka jeho kamaráda Willa dostala poštou a Harry s Willem a několika dalšími kluky si ho při každé příležitosti prohlíželi.

Prádlo bylo zářivě červené a odhalovalo dívčino pozadí. Harry ho měl před sebou jako na dlani. A prsa také – pohupovala se s tím, jak se dívka natřásala a vlnila se v bocích.

Kdyby se podívali skrz prosklené dveře, uviděli by ho, ale Harry se nedokázal pohnout. Bylo mu dvanáct, byl kluk a na místě ho zadržela okamžitá erekce.

Dívka měla černé vlasy, dlouhé, velice dlouhé, které si zvedla a zase je nechala klesnout, aby si mohla vzít sklenku s vínem. Napila se a odtančila k tomu mladíkovi. Ten taky tančil, ale Harry ho vnímal jako pouhý nezřetelný obrys.

Měl oči jen pro ni.

Sáhla si rukou za záda a rozepnula si podprsenku. Když se košíčky svezly k zemi, veškerá krev v těle se Harrymu nahrnula do rozkroku.

Ještě nikdy neviděl opravdická prsa opravdické holky. A vypadala úchvatně.

Houpala se a nadsakovala v tajemném rytmu s hudbou.

A tak Harry za zvuku písně „Dance, Dance“ od Fall Out Boy prožil první úžasný orgasmus.

Bál se, že mu snad vypadnou oči z důlků. Měl strach, že mu pukne srdce. A pak si chtěl jen lehnout na navoskovanou dřevěnou podlahu a strávit tu zbytek života.

Teď se ale k dívce přitiskl ten mladík a ona zase k němu. Dělal spolu spoustu věcí a on jí stáhl kalhotky.

Panebože, teď byla úplně nahá a Harry přes hudbu slyšel, jak vzdychá.

Pak se ocitli na zemi a dělali to. To! Přímo tam. Dívka byla nahoře.

Harry se chtěl dívat, víc než cokoliv jiného, ale zloděj v jeho nitru věděl, že je načase, aby vypadl. Aby vypadl, dokud jsou příliš zaneprázdnění, než aby si ho všimli.

Otevřel dveře, proplazil se jimi a opatrně je za sebou přivřel nohou.

Dívka teď téměř sténala: *Terry, panebože, Terry!*

Harry se vysoukal na nohy, zhluboka se nadechl a rozběhl se k východu. Když vyklouzl ven, ještě zaslechl dívčin extatický výkřik.

Cestou na vlak to celé prožíval znovu, každý okamžik.

Známky prodal za dvanáct tisíc dolarů. Věděl, že by za ně dostal víc, kdyby měl hlubší znalosti. A kdyby nebyl dítě.

Ale dvanáct tisíc představovalo celé jmění. A bylo to příliš mnoho, než aby je schoval u sebe v pokoji.

Musel jít za bláznivou tetou Mags.

Počkal, až budou sami. Mamka trvala na tom, že jim bude pomáhat, ale mohla dělat jen lehčí úklidové práce v jednom domě za den a ve čtvrtek uklízeli bez ní.

Harry pomáhal Mags se svlékáním povlečení v elegantním bytě jednoho svobodného chlapíka. Po oknech stékal celodenní déšť a Mags si na zákaznickově stereu pustila nějakou ohavnou hudbu ve stylu New Age.

Měla na sobě červenozeleně batikované tričko a vlasy, nedávno nabarvené na tmavě hnědý odstín, stažené pod zeleným šátkem. V uších se jí houpaly nějaké kameny a na krk si pověsila růženín – pro lásku a harmonii.

„Chtěl bych si založit bankovní účet.“

Ohlédl se na ni. Mags právě cpala povlečení do koše na prádlo. Měla modré oči jako on a jeho matka, ale světlejší a zasněnější.

„Pročpak?“

„Proto.“

„M-hm.“

Rozložila prostěradlo, společně ho natáhli a začali ho navlékat na matraci.

Harry věděl, že tím teta může skončit. Tím „m-hm“, které se natahovalo do ticha.

„Je mi skoro třináct, našetřil jsem si nějaké peníze a chci si otevřít bankovní účet.“

„Kdyby to byla celá pravda a nejenom část, promluvil by sis o tom s mamkou, a ne se mnou.“

„Nechci ji obtěžovat.“

„M-hm.“

Zopakovali postup s druhým prostěradlem.

„Potřebuju, aby se mnou šel někdo dospělý a možná i něco podepsal.“

„Kolik peněz?“

Jestli s ním půjde, stejně to zjistí, a tak se jí zadíval do očí.

„Skoro patnáct tisíc.“

Oplácela mu pohled. Na jedné straně nosu se jí blýskal modrý kamínek.

„Povíš mi, kde jsi přišel k takovým penězům?“

„Doučuju, občas seženu nějaký melouch a uklízím v domech. A skoro za nic neutrácím.“

Otočila se, aby zvedla prošívanou deku, černou jako půlnoc a měkkou jako obláček. A opět řekla: „M-hm.“

„Jsou to moje peníze a můžu s nimi platit část účtů i hypotéku. Zase se zpoždujeme a už u nás kvůli tomu byl nějaký maník. Mamka mě poslala do mého pokoje, ale slyšel jsem dost.“

Mags přikývla, urovnala prošívanou deku na posteli a začala povlékat polštáře.

„Jsi hodný syn, Harry, a nešel jsi s tím za Danou, protože by ti to nevěřila. Měla by příliš mnoho otázek. Ale já ti jich taky pár položím, než se domluvíme.“

„Dobře.“

„Zabil nebo zranil jsi někoho, abys sehnal ty peníze?“

„Ne.“ Sáral z něj upřímný šok. „No tak!“

Mags naklepala polštáře. „Děláš dealera drog – třeba i jenom trávy, Harry?“

Harry náhodou věděl, že Mags kouří trávu, pokud ji sežene, ale o to teď nešlo. „Ne.“

Dlouze se na něj zadívala těma svýma zasněnýma očima. „Prodáváš sám sebe, zlato? Na sex?“

Sice nemusel sbírat spodní čelist z podlahy, ale měl pocit, jako kdyby ano. „Kristepane! Ne. To je ale... Ne.“

„Prima. Ulevilo se mi. Jsi moc hezký kluk. Pro některé lidi bys byl vynikající úlovek – dělalo mi to trochu starosti. Myslíš, že nevím, jak se v noci plížíš z domu?“ Uhladila čerstvě povlečenou postel.

„Doufala jsem, že máš holku, nebo že se chodíš bavit s kamarády.“ Pohrávala si s růženínem na krku. „Ať děláš cokoli, děláš to pro svou mamku. Mám ji ráda tolik jako ty.“

„Já vím.“

„Nechápu, proč na ni vesmír vrhl tenhle stín a nejsem zrovna fanoušek toho, aby stín rozháněly peníze. Ale u ní to platí, protože má starosti se splácením účtů.“

Mags o krok couvla, zhodnotila pohledem připravenou postel a kývla.

„Neměl bys mít obyčejný bankovní účet, ale investiční. Prachy dělají prachy – je to smutné, ale je to tak.“

Mags byla podivínka, to nemohl nikdo popřít, ale Harry také věděl, že není hlupačka, a tak poslouchal a přemýšlel.

„Investiční účet?“

„Hodláš... ušetřit víc?“

„Jo. Nejde jenom o účty. Když u nás byl opravář kotlů, říkal, že příště už opravit nepůjde a na letošní zimu budeme určitě potřebovat nový.“

„Investiční účet. Dřív jsem chodila s chlápkem, kdo dělal tyhle věci. Byl moc pruděrní, než aby to mezi námi pokročilo někam dál, ale založí ti ho.“

Přistoupila k němu a položila mu dlaně na tváře. „Jsi hodný syn a chytrý kluk.“ Pohládila ho po lících. „Jen tak dál.“

O krádeži známek pana Finklea se dozvěděli, když paní Kelperová zalévala květiny na terase. Harry na sobě cítil tetin kradmý pohled, zatímco myla prosklené dveře a on cídil kuchyňské spotřebiče z nerezové oceli.

„To je mi moc líto,“ řekla Mags. „Byly cenné?“

„Prý ano, ale ještě horší je, že jejich syn Terry měl být na přednáškách na univerzitě, ale vykašlal se na ně a celý týden, co byli pryč, tu pořádal mejdany. V jejich domě. Musela jsem říct Alvě, že jsem u nich viděla světla a auta a slyšela jsem hudbu. Takže je nejspíš vzal někdo z jeho kamarádů nebo kamarád kamaráda – víte, jak vypadají tyhle studentské mejdany.“

To je znamení, pomyslel si Harry a pokračoval v leštění mrazáku.

Jak by řekla Mags, vesmír ho zalil světlem.

A matčin zdravotní stav se zlepšil.

V šestnácti se Harry zamiloval do blondýnky s velkýma, nevinnýma očima, která se jmenovala Nita. Prozařovala jeho sny a způsobovala, že se po školních chodbách jen vznášel. Doučoval ji španělštinu – bezplatně – a pomáhal jí s domácími úkoly z matematiky.

Chodili do kina, na pizzu, někdy sami, jindy s Willem a jeho přítelkyní. Harry ji pozval na ples a ona souhlasila.

Omezil trochu svou práci – uklízení i vloupačky –, aby s ní mohl trávit víc času. Měli přece už nový kotel, zaplatili účty za léčbu a nezpožďovali se s hypotékou.

Samozřejmě nepřestal pomáhat úplně – sobotní odpoledne dál věnoval úklidu s mamkou a Mags a průměrně dvakrát měsíčně se někam vloupal a výnosy ukládal na svůj účet.

Přece jen, pořád chodily nové složenky. A za rohem čekala vysoká škola.

Mamka si Nitu oblíbila a byla ráda, když za Harrym chodili jeho kamarádi, dívali se spolu na filmy nebo hráli videohry. První roky na střední škole se mu navždy zařadily mezi ty nejlepší vzpomínky.

Kvůli plesu se složil s Willem na limuzínu, vypůjčil si smokink a koupil květinový náramek z růžových pupat.

Když vyšel ze svého pokoje, Dana si přitiskla dlaně k tvářím. „Páni! Tobě to ale sluší. Mags, tohle je Booth, Harry Booth. Ne abys pil dneska večer nějaké martini, synáčku. Míchaná ani protřepávaná.“

„Čestné skautské.“ Zvedl dva prsty a překřížil je, aby ji rozesmál.

„Fotky!“ Matka zvedla mobil, ale Mags jí ho vytrhla.

„Jdi si stoupnout k tomu svému fešáckému klukovi. Bože, Dano, vypadá úplně jako ty.“

„Láska mého života,“ zašeptala Dana a položila si mu hlavu na rameno.

Objal ji oběma rukama a přitáhl ji k sobě. „Nejlepší mamka v celých dějinách.“

Otočila se k němu a pohladila ho po vlasech. „Jsi tak velký. Moje dítě vyrostlo, Mags, a chystá se na ples. Teď pojď ty, taky tě s ním vyfotím.“

Sestry si vyměnily místa a Mags si stoupla na špičky, jako kdyby chtěla Harryho políbit na tvář. „Do pravé kapsy saka jsem ti dala kondomy,“ pošeptala mu. „Je lepší být připravený než pozdě honit bycha.“

Toho večera, po kouzelném plese a během následného mejdanu u Willa, Harry na studené podlaze koupelny pro hosty připravil Nitu o panenství a ona zase jeho.

Na začátku posledních prázdnin na střední škole byl šťastnější než kdy předtím.

Ještě před koncem léta se rakovina vrátila k poslednímu tanci.

2. kapitola

Harry nikdy nepochyboval, že teta má svou sestru ráda. V její minulosti figurovali kolotočáři, komuny a party. Stopenem projela celou zemi, krátce pracovala jako revuální tanečnice ve Vegas, jako performerka, asistentka kouzelníka a číšnice v motorestu pro kamionáky, kde potkala muže, o němž mluvila jako o svém prvním bývalém manželovi.

Na celých deset let ale Mags odložila toulavé boty, aby byla u své mladší sestry. Uklízela domy, byty a kancelářské budovy, a dokonce i za dobrých časů jen zřídka odjížděla na pár dní někam pryč.

Za špatných časů byla jako skála – pestrobarevná, ale pevná. Nevynechala jedinou návštěvu u lékaře ani chemoterapii. Když byla Dana příliš slabá, než aby se o sebe starala sama, Mags ji koupala i oblékala – a odmítala Harryho pomoc.

„Syn nebude koupat vlastní mámu, když ta máma má sestru,“ prohlásila.

Ale hloubku a šířku jejího citu Harry pochopil, když rakovina potřetí připravila Danu o vlasy.

Chystal právě s matkou večeři – bylo to za dobrého dne, kdy měla dostatek sil. Dělalý mu sice starosti tmavé kruhy pod jejíma očima a to, jak je hubená – jen kost a kůže –, když ji objal, ale měla zdravou barvu a oči nad těmi kruhy jí zářily veselím.

Harry už dokončil domácí úkoly a kolem osmé hodiny měla přijít Mags, takže on bude moct jít s Willem někam ven. A před návratem domů se chystal ještě na jednu vloupačku.

Už tak dobrý den se změnil v úžasný, i když zároveň trochu divný, když Mags dorazila o dvě hodiny dřív. Žena, která si tak ráda barvila husté dlouhé vlasy na ty nejbláznivější barvy a vplétala si do nich korálky nebo ptačí pírka, před nimi stála s blyštivou holou lebkou.

Dana upustila lžici, kterou právě držela v ruce.

„Panebože, Mags! Cos to provedla?“

„Sekne mi to, ne?“ Mags předvedla pózu s jednou rukou opřenou v bok a druhou založenou v týle. „Podle mě je to těmi třpytkami. Použila jsem duhové, jako poctu gayům a lesbám mezi přáteli, nepřáteli i cizími lidmi, takže to má dvojitý význam.“

„Tvoje vlasy. Tvoje krásné vlasy.“

„Darovala jsem je – to je třetí význam.“ Namířila prst na Danu, která se rozplakala. „Nech toho. Co bude k večeři?“

„Mags. Mags, nemusela jsi...“

„Nemusím vůbec nic. Jsem volnomyšlenkářka a dělám si, co chci a kdy chci.“ Za řeči přešla do kuchyně a přičichla k pánvi. „Voní to dobře.“

„Je to... je v tom kuře. Jsi vegetariánka...“

„Dneska ne. Dneska jsem holohlavý masožravec, tak ať je toho dost i pro mě.“

„Je toho dost.“ Jelikož se Harry bál, že se také rozbrečí, odsunul pánev z hořáku, aby se jídlo nespálilo, a objal obě ženy. „Vždycky toho bude dost.“

Po večeři, když Mags přemluvila mamku k partii scrabblu – ve speciální verzi, s bonusovými body za nejlepší vymyšlená slova –, Harry se na sebe díval v koupelnovém zrcadle.

Jeho vlasy se mu líbily. Vždycky odkládal návštěvu holičství, jak jen mohl, protože mu je pokaždé ostříhali víc, než se mu zamlouvalo.

A ještě víc se mu líbilo, jak si s nimi pohrávala Nita.

Ale chápal, že to, co Mags udělala, bylo gesto lásky, podpory a, k čertu s tím, solidarity.

A tak vzal elektrický holicí strojek – nedůvěřoval si s pěnou a břitvou – a několikrát se zhluboka nadechl, dokud ve svých očích neviděl spíš odhodlání než strach.

Když si poprvé přešel strojkem po hlavě – téměř přesně uprostřed – a k zemi se snesly husté prameny vlasů, musel se předklonit a opřít se o stolec.

Podlomila se mu kolena, sevřel se mu žaludek a na okamžik přestal dýchat.

„Zatracená práce.“ Přiměl se znovu podívat do zrcadla. Všiml si, jak mu vylézají oči z důlků. „Zatracená práce. Teď už není cesty zpátky. Musím to dovést do konce.“

I podruhé měl stejnou reakci, ale čím déle se holil, tím byla slabší a slabší.

Holicí strojek nebyl nejkvalitnější a Harry odhadoval, že právě snížil jeho životnost o polovinu.

Nechal si krátké strniště, ale říkal si, že hlavní je myšlenka.

Vypadal... vážně divně. Úplně jinak. Napadlo ho, že na noční výpravy bude muset nosit kulicha, ale zároveň uvažoval o radikálnějších změnách vzhledu a o tom, jak rozšíří svou zásobu převleků.

Uklidil po sobě a znovu se prohlédl v zrcadle. A došlo mu ještě něco.

Jak se jeho matka musela cítit, když se viděla. Neměla se ztrátou vlasů na výběr. O možnost volby ji připravila rakovina spolu s léčbou.

Když se na sebe dívala, viděla ztrátu, nutnost a někoho, kdo nevypadal tak úplně jako ona.

„To je další důvod, proč to Mags udělala,“ zašeptal. „Aby viděla, cítila a chápala, jak si připadá mamka.“

Šel do svého pokoje, převlékl si košili a zkusil si brýle bez dioptrických skel, které občas nosil, aby změnil svůj vzhled. Pak si nasadil sluneční brýle.

Přimhouřil oči a představil si sám sebe s bradkou. Třeba by si mohl udělat z vlastních vlasů a pomůcek, které používali v divadelním kroužku na škole, různé typy falešných vousů.

Potěšeně uložil pytlík s ostříhanými vlasy a vzal si kšiltovku.

Když vyšel z pokoje, sestry byly zabrané do hry.

„Oslohýk? No tak, Mags.“

„Náрек osla s ucpanými střevy, případně hekání oslice při porodu.“ Mags se usmála a zamžikala řasami, zatímco Dana obrátila oči v sloup. „Bonus za sedmipísmenné slovo, políčko s dvojnásobnou hodnotou slova a bonusový bonus. Nakopávám ti zadek, Dano.“

„Jo, jasně, jen počkej, to překonám. Vydrž.“

Harry zůstal stát, sledoval, jak mamka přerovnává písmena, a cítil, jak ho zaplavuje náklonnost k oběma ženám.

„Přidám sedm písmen k O v tvém nářku osla se zácpou a dostanu m-a-g-o-ř-i-c-e. Magořice, dvě plešaté ženy, co popíjejí laciné víno a vymýšlejí si slova ve scrabblu.“ Dana zvedla sklenku. „Tak kdo komu teď nakopává zadek?“

„Noc je ještě mladá.“

„Nechám vás dvě magořice spolu a půjdu za Willem.“

„Dobře se bav, zlato, a...“ Dana se k němu otočila a zmlkla. Zakryla si ústa dlaněmi a oči se jí zalily slzami.

„Harry. Ach, Harry.“

„Co je?“ Sklopil oči a usmál se. „Uf. Já myslel, že mám rozepnutý poklopec.“

„Nemůžu uvěřit, že sis... Nebyl jsi holohlavý ani jako dítě. Narodil se krásně vlasatý, pamatuješ, Mags?“

„Jo, pamatuju. Chceš trochu třpytek, kamaráde? Mám jich fůru.“

„Není třeba, díky.“

„Bože, tak se na nás podívej.“ Daně se po tvářích koulely slzy, ale rozesmála se. „Jenom se na nás podívej.“ Jednou rukou vzala za ruku Mags, druhou se natáhla po svém synovi. „Jsem nejšťastnější ženská na světě.“

Nita také brečela, ale ne roztomile a loajálně.

„Jak jsi to mohl udělat? Ani sis o tom se mnou nejdřív nepromluvil.“

„Jsou to přece moje vlasy. Nebo byly.“

Nasadila výraz, který ho varoval, že je čeká opravdová hádka.

„Jak by ses cítil ty, kdybych si ostříhala vlasy nebo kdybych si je obarvila namodro jako nějaký pošuk?“

„Jsou to tvoje vlasy.“

„To se ti snadno řekne, když víš, že bych nikdy nic takového neudělala.“

„Mně nezáleží na tvých vlasech. Záleží mi na tobě. A udělal jsem to pro mamku.“

Zhluboka, slyšitelně se nadechla jako pokaždé, když se podle svého názoru snažila přistupovat rozumně k jeho chybám. Harry za posledních osm měsíců zjistil, že podle Nity dělá chyb víc než dost.

„Tvé mamky je mi líto, to přece víš. To, čím prochází, je hrozné. Příšerné. A chápu, že jí musíš pomáhat v práci a být s ní, takže spolu nemůžeme trávit tolik času a chodit se bavit tak často jako jiné páry.“

„Ale?“

Harry věděl, že když Nita nasadí tenhle rozumný tón, vždycky je tu nějaké ale.

„Ale jsme v druháku a příští týden je ples! Příští týden, Harry. Za týden ti vlasy nedorostou. Jak mám s tebou jít na ples, když vypadáš jako monstrum?“

Něco se v něm zlomilo. Netušil, že člověk může v jediném okamžiku přestat milovat.

„Mamce vypadaly vlasy. Už potřetí. Takže je asi trojnásobné monstrum.“

„Tak jsem to nemyslela a ty to víš. Mluvíš hlouposti. Tvoje mamka je oběť. Ty jsi to udělal dobrovolně, aniž by ses mě nejdřív zeptal.“

Také netušil, že když člověk přestane milovat, najednou cítí jen chlad.

„Mamka není žádná oběť. Je zatracená bojovnice. Nemusím se ptát tebe ani nikoho jiného, když pro ni chci něco udělat. A tohle...“ Ukázal si na hlavu. „Nenechám si je narůst dřív, než narostou i jí. A jelikož to ze mě dělá monstrum a ty nechceš, aby tě někdo viděl s monstrem, skončili jsme.“

Nita v šoku vykulila oči, které se jí vzápětí zalily slzami. „Ty mi dáváš kopačky? Oholíš si hlavu a dáš mi kopačky těsně před plesem? To nemůžeš.“

„To, že jsem si oholil vlasy, s tebou nijak nesouvisí, a řekla jsi jasně, že takhle se mnou nikam jít nechceš.“

„Už mám šaty!“

„Tak si je vezmi. Nebo ne. To není můj problém.“

„Nemůžeš takhle... Spíme spolu.“

„Už ne.“

Když odcházel, cítil chlad a zároveň si připadal svobodný. Jako kdyby se mu otevřel celý svět.

Všechno bylo v pohodě, když byla mamka zdravá. Jakmile se ale rakovina vrátila, jejich vztah se pokazil – Harry se nemohl s Nitou scházet tak často, ani jí věnovat tolik pozornosti, kolik chtěla.

Vyčítala mu to velice jemně, ale stačilo to, aby si připadal provinile a rozpolceně.

To teď skončilo.

Možná mu bude chybět, že nemá přítelkyni, a rozhodně mu bude chybět sex – pokud se k němu dostali. Ale měl plno práce a zájmů. Školu – pořád doufal, že dosáhne na stipendium na Severozápadní univerzitě –, kamarády, úklidy, mamku, noční směny v cizích domech.

S rukama v kapsách, skloněnou hlavou a mizernou náladou se dovlékl k Willovi. Zaklepal na dveře veselého bílého bungalovu.

Otevřel Willův táta v tričku s Medvědy a naklonil hlavu ke straně.

Sejmul Harrymu čepici a zazubil se.

„Páni,“ řekl a přešel mu dlaní po strništi. „Jestli chceš, můžu ti to vyhladit.“

„Fakt?“

Willův otec přikývl. „To si piš.“ Položil Harrymu ruku na rameno a mírně se mu zamžily oči. „Je na tebe spoleh, Harry Boothi. Tak pohni tím svým hubeným zadkem a pojď dovnitř.“

Svěží a barevný podzim vystřídala šedivá a bílá zima s drsnými větry a ledovým dechem, jako kdyby chtěla zmrazit celé město.

Nový kotel dělal, co mohl, ale stárnoucí bojler jednoho únorového rána, kdy venku bylo pětadvacet pod nulou, domlel z posledního.

Harry měl ušetřeno na nový, i když musel matce lhát o tom, jakou slevu na něj (i na montáž) dostal. Nešlo o první lež, kterou jí během té zimy řekl, a nebyla ani poslední.

Namlouval si, že matka vypadá líp, a jakmile překonají zimu a ona bude moct chodit ven na čerstvý vzduch, zase se uzdraví.

To, že ho přijali na Severozápadní univerzitu a získal stipendium, ji potěšilo. Šťastně procházela univerzitní brožurky, surfovala po jejich internetových stránkách a celé večery sestavovala seznamy věcí, které podle jejího názoru Harry potřeboval mít v pokoji na koleji.

Harry už si to ale spočítal.

„První rok budu dojíždět a bydlet doma. Tady mám nájem a praní zadarmo.“

„Chci, abys zažil studentský život se vším všudy. Jsi první z rodiny, kdo jde na vejšku. A na tak dobrou. Chci...“

„Budu mít spoustu zážitků – a nebudu muset bydlet s někým, koho neznám. Až si všechno omrknu a najdu si kamarády, můžu se přestěhovat na kolej příští rok.“

„Ale přijdeš o všechny akce, o mejdany.“

„Ty chceš, abych chodil na studentský pitky?“

Pousmála se. „Tak trochu. Chci, abys vedl pořádný život.“

„Já ho vedu.“

„Ale trávíš ho skoro celý se mnou. Víím, že bydlení na koleji je dražší a stipendium všechno nepokryje, ale můžeme si vzít studentskou půjčku.“

„Napřesrok.“

Matka se opřela. „Dívala jsem se na podmínky druhé hypotéky.“

„Ne.“

Založila si ruce na útlých prsou. „Harrisone Silasi Boothi. Kdo tu má hlavní slovo?“

„Inu, Dano Lee Boothová, říkála jsi, že chceš, abych vedl pořádný život, a k tomu patří rozhodovat se sám za sebe. Rozhodl jsem se, že první rok budu bydlet doma.“

„První semestr. První semestr, Harry, to je dobrý kompromis. Během semestru si to tam stačíš obhlédnout a najít si nové kamarády.“

„Vážně se nemůžeš dočkat, až odtud vypadnu?“

Položila mu dlaň na ruku. „Chci, aby ses osamostatnil a vyletěl z hnízda, Harry. V prvním semestru se můžeš rozkoukat a pak si promluvíme o dalším.“

„Dobře, první semestr, ale zapomeneš na tu druhou hypotéku.“

„S tím můžu souhlasit. Podíváme se na studentské půjčky. Mohl by sis najít zaměstnání v kampusu. Je to moc pěkný kampus.“

A protože ji to plnilo štěstím, nechal ji sprádat velké plány.

Ale on měl zaměstnání, a jakmile se matka večer uložila do postele, pustil se do práce.

Jeden mladý pár, který trávil studené únorové týdny ve svém druhém domě na Arubě, měl velice pěknou sbírku – jeho i její – značkových hodinek.

Bvlgari, Rolex, Chopin, Baume & Mercier, TAG Heuer. A podle Harryho informací také dvoje od Graffa.

Pochyboval, že si vzali všechny s sebou.

I kdyby ale s hodinkami neuspěl, lidé, kteří sbírají hodinky s hodnotou v řádu desetitisíců dolarů, mívají spoustu dalších věcí, z nichž si bude moct vybrat.

Doufal, že se mu podaří ukrást hodinky – každému jen jedny, nebyl netvor. A pokud mezi nimi budou i ty od Graffa, pokryje s nimi náklady za léčbu, domácnost i vysokou školu na několik měsíců.

Byl v jejich domě už minulé jaro, když si majitelé pozvali Blýskavé sestry na pohovor ohledně generálního úklidu. Nakonec ta zakázka nevyšla, ale Harry znal základní rozvržení domu stejně jako bezpečnostní systém – a věděl, že ho dokáže překonat.

Věděl také, že Jenkinsonovi mají dva trezory – jeden v pracovně a druhý v šatně u hlavní ložnice.

Právě v něm budou ty hodinky.

Harry si pořídil stejnou značku trezoru – bral to jako investici do vzdělání –, pronajal si malý skladovací prostor a v něm celé týdny procvičoval kasařské umění.

Dotyční majitelé si nevybrali nejmodernější sejf, což pro něj patrně bylo štěstí, a Harry měl dojem, že má pro kasařské řemeslo cit. S nově nabytými schopnostmi, trochou štěstí – a díky patnácti až pětadvaceti centimetrům sněhu, který bral jako znamení – nastoupí na podzim do školy bez dluhů. Nebo skoro.

Dělalo mu nicméně starosti, že opustí matku, byť jen na dvě hodiny – nejvýš na tři –, které mu práce zabere. Co když sněhová vánice vyřadí elektřinu? Co když se jí udělá zle a bude ho volat?

Co když, co když?

Pokud se mu ale ta loupež povede – a on si byl jistý, že ji zvládne –, bude moct pomalu vybírat získané peníze a splácet účty. Matce řekne, že přijal nějaké doučování navíc.

Něco si vymyslí.

A tak oné větrné, zasněžené noci v Chicagu nastoupil do metra, dospívající chlapec zachumlaný do teplého oblečení jako všichni ostatní.

Vystoupil jednu stanicí před cílem a uložil brýle s tlustými obroučkami, které měl na cestu nasazené, do vnitřní kapsy. Vyměnil fotbalovou čepici za hokejovou a došel necelý kilometr pěšky mrazem.

Každý, kdo měl rozum nebo neplánoval nějakou zlodějnu, byl v jednu hodinu ráno zalezlý doma v teple. Harry měl jedinou starost: aby ho cestou nezastavila policejní hlídka a nezačala zjišťovat, co sakra dělá venku.

Byl jsem u své holky, chápete. A teď mířím na E1, abych se dostal domů. Žádný problém, strážníku.

Nepotkal ale žádné policisty, a když dorazil k cíli, pokračoval v rázné chůzi.

Odhadoval, že pokud by se začal pokradmu rozhlížet a zpomalil by, někdo by si ho mohl všimnout.

Bez váhání došel přímo k hlavnímu vchodu.

Zámek nepředstavoval žádnou skutečnou výzvu – byl tu spíš na ozdobu než kvůli zabezpečení: jednalo se o jednoválcový zámek s jazýčkem bez pružiny, vyvedený v benátském bronzu.

Překonal ho za necelou minutu.

Zul si boty a vešel dál v tlustých ponožkách. Boty nacpal do plastového pytle a v duchu odpočítával vteřiny.

Zavřel dveře, zamkl a vydal se přímo k bezpečnostnímu zařízení.

I to pořídili jen v základním provedení. Harry otevřel ovládací panel, vypnul ho a zůstal stát obklopený tichem.

Tohle byla nejoblíbenější část každého vloupání. Po přípravách, zjišťování informací a procvičování nastává okamžik, kdy stojí v tichu cizího domu a cítí, jak mu vzrušeně buší srdce.

Vlastní krádež a výnos? To byla jen práce.

Ale tahle chvíle, tohle ticho patřily jen jemu.

A tak si je pár vteřin vychutnával, než se přesunul dál.

Vystoupal nahoru po schodech, zatočil k dvoukřídlým dveřím vlevo a vešel do šatny v pravé stěně.

Bylo tu hodně oblečení – a spousta bot. Oba majitelé zjevně ujížděli na hadrech. Ale sám dokázal ocenit pánské obleky z velice kvalitní vlny, košile s monogramem na manžetě i měkkou kůži značkové obuvi.

A obdivoval i sbírku dámských svetříků. Z kašmíru, z merinové vlny. Cítil, jak se ho zmocňuje pokušení, aby vzal jeden – jen jeden – pro matku. Byly tak teplé a měkké.

To by ale vyvolalo otázky a on nechtěl lhát o dárku.

Místo toho přejel kuželem světla po trezoru. A usmál se.

„Nazdárek. Nějakou dobu už dělám s tvým bráchou. Tak se pojďte seznámit.“

Vytáhl stetoskop a zavrtěl hlavou. „Základní zámek s kombinací. Měli si pořídit něco lepšího.“

Prvním krokem bylo zjistit délku kombinace. Třikrát otočil číselníkem po směru hodinových ručiček, aby se ujistil, že se uvolní všechna kolečka.

Přitiskl stetoskop pod číselník a začal s ním otáčet proti směru hodinových ručiček. Když uslyšel první dvě cvaknutí, zastavil se a odečetl číslice.

Celý postup zopakoval ještě dvakrát, aby si byl jistý.

„Dobrý začátek.“

Nastavil číselník u první číslice a pomalu, opatrně s ním začal otáčet zpátky, přičemž poslouchal cvakání a zaznamenával si čísla, dokud se neozývalo už nic dalšího.

Čtyřčíselná kombinace, pomyslel si.

Teď vstoupilo do hry jeho nadání pro matematiku – kdo říká, že člověk v praktickém životě nikdy nepoužije algebru?

Načrtl dva grafy a označil je. Osa x pro počáteční body, osa y pro body kontaktu.

Vyřetoval zámek a nastavil na něm nulu.

Pracoval v tichu – ozývala se jen ta cvaknutí – a trpělivě zaznamenával jednotlivé kontakty, které zanašel do grafu, souřadnice x, souřadnice y.

Zabralo mu třiatřicet minut soustředěné práce, napjatého poslouchání a náročné matematiky, než určil všechna čtyři čísla.

8–9–14–2.

Teď potřeboval zjistit jejich správné pořadí. Už je chtěl vyzkoušet tak, jak je zapsal, ale vtom se zarazil.

„To je datum. Kristepane, to je Valentýn. Nejspíš jejich první rande nebo tak něco. V osmadesátém. Může to být tak jednoduché?“

Čtyřčíselná kombinace znamenala téměř dva tisíce možností. Rozhodně to nemůže uhodnout hned napoprvé.

Ale zkusil to. 2–14–9–8.

A když zatáhl za kliku, dveře trezoru se hladce otevřely.

„To mě podrž! A je to.“

Jeho vzrušení téměř dosáhlo úrovně onoho prvního nečekaného a ostudného orgasmu ve dvanácti letech.

Vylovil stopky a zmáčkl je.

„Třicet pět minut a dvanáct vteřin. To není špatné, ale zlepším se.“

Vyndal z trezoru kazetu s proskleným víkem – nezamčenou –, do níž se vešlo dvanáctero dámských hodinek. Momentálně obsahovala sedmery. A jedny z nich od Graffa.

Vytáhl je a posvětil si na ně tužkovou svítilnou.

Ještě nikdy nedržel v ruce nic tak cenného. A viděl, že ty hodinky jsou opravdu krásné. To, jak se diamanty prostřídané safíry třpytily na světle...

Slíbil si, že si nastuduje drahé kameny. Vypadaly úplně jako živé. A rozhodně zábavněji než známky nebo staré mince.

Uložil hodinky do váčku, který si přinesl, vrátil kazetu na místo a prohlédl si druhou, se sbírkou pánských hodinek. Vybral si rolexky – není to klasika bez důvodu – a uložil kazetu zpátky do trezoru.

Prostudoval si i další – s manžetovými knoflíčky, náušnicemi, náramky a náhrdelníky. Byly to poměrně malé sbírky, ale i tak působivé.

A svůdné.

Připomněl si, že se musí vrátit domů – a ještě se potřeboval zastavit v pronajatém skladu a uložit tam dnešní kořist.

Nakonec ale přece jen sáhl po diamantových náušnicích, malých, ale elegantních, které se patrně nedaly tak snadno vystopovat.

Zavřel trezor, zatočil číselníkem a rozhlédl se, jestli tu nenechal něco svého.

Vrátil se k předním dveřím a necelou hodinu poté, co vešel do domu, už zase kráčel chumelenicí.

S lupem v odhadované hodnotě dvou set tisíc dolarů v batohu.

Zkusí si říct o dvacet procent. Vzal by i deset, ale zkusí smlouvat. A možná dostane patnáct.

Za třicet táců výrazně zmenší obrovskou hromadu účtů z nemocnice.

Na jaře budou chodit na procházky a účty za vytápění zmizí. Možná se mu podaří přemluvit mamku, aby si v létě vyjeli na dovolenou. Staré auto už sice dávno prodali, ale můžou si nějaké pronajmout. Měl žákovský řidičský průkaz – udělal si ho na střední a Willův táta bral Harryho na projížďky, aby získal nějakou praxi. Udělá si plnohodnotný řidičák, pronajmou si auto a zajedou k oceánu.

Matka mu vyprávěla, jak moc si přeje spatřit oceán. Mořský vzduch by navíc mohl mít léčebné účinky a vůbec.

Na pár dní si zaplatí pokoj v motelu někde u pláže. A cesta tam i zpátky bude také dovolená. Žádnou neměli od doby, co...
... co se objevila rakovina, pomyslel si a odsunul podobné myšlenky stranou.

Měl za sebou veleúspěšnou noc, nebyl důvod si ji kazit. Teď byl čas těšit se na jaro, na léto a na podzim, kdy nastoupí na univerzitu.

Jenže zima se vlekla a březen skončil stejně mrazivě, jako začal.

V polovině dubna Harry usoudil, že se Chicago proměnilo v ledovou planetu Hoth.

Pak přece jen začaly spáry zimy povolovat a objevily se první známky jara.

Otevřeli okna, aby dovnitř proudil čerstvý vzduch. Jistě, na noc je museli zase zavírat, jinak by zmrzli, ale i to byl pokrok.

Harry vnímal, jak v něm raší naděje jako krokusy, které matka sázela, když byl malý.

Dokonce si našel novou holku. Alyson. Trochu šprtka, ale rozkošná. Nešlo o nic vážného – Harry nestál o vážný vztah, než odejde na univerzitu. Měl ale doprovod na maturitní ples a to se počítalo.

Jednou odpoledne se vracel domů za příjemného tepla a v duchu přemýšlel o večerním programu.

Domácí úkoly – musel si udržet dobré známky – a nějaké to shánění informací o drahokamech. Potom večere – třeba přesvědčí mamku, aby si objednali pizzu.

A měl vyhlídnutý potenciálně lukrativní cíl, na který se chtěl podívat podrobněji.

S dobrou náladou vešel do domu.

„Ahoj, mami! Vezmu si něco ke svačině. Myslím, že jsem dneska v písemce z chemie zaválel. Mám fůru domácích úkolů, ale hned na ně půjdu.“

Když mamka vyšla z ložnice, v jedné ruce držel pytlík chipsů a v druhé plechovku koly.

„Po škole sis vždycky dával sendvič s džemem.“

„Časy se mění. Na diferenciální počet potřebuju uhlohydráty a kofein, a ještě taky musím napsat esej o...“

Tehdy si všiml, jak se na něj matka dívá, a jeho dobrá nálada okamžitě vyprchala.

„Co se stalo?“

„Posadíme se, Harry.“

„Mami.“

„Prosím. Posadíme se. Přineseš mi taky kolu?“

Vyprázdnil si mysl – nic jiného dělat nemohl. Nalil jí kolu do sklenice s ledem, protože právě tak ji měla ráda. A pak si s ní sedl ke kuchyňskému stolu.

„Dneska jsem byla na tomografii.“

„Cože? Neřekla jsi mi, že máš termín. Šel bych s tebou.“

„Máš školu. Doprovodila mě Mags. A neřekla jsem ti to, zlato, protože mě doktor objednal narychlo. Chtěl udělat tomografii, jelikož... Zlato, chemoterapie tentokrát nezabírá.“

„Ale ne, říkali přece, že zabírá. Tvrдили to.“

„Zabírala, krátkou dobu na podzim a na začátku zimy, ale teď už ne. Už nějakou dobu nezabírá.“

Věděl to. Hluboko uvnitř to věděl. Kruhy pod matčinými očima se zvýraznily a ubývalo jí sil s tím, jak neustále hubla.

„Zkusí jinou léčbu.“

„Harry.“ Vzala ho za obě ruce. „Rozšířilo se to. Udělali všechno, co mohli.“

Ruce, jimiž ho držela, byly jako kostnatá pírká. Tak lehké, hubené a ostré. „Tomu nevěřím. A ty tomu taky nesmíš věřit.“

„Potřebuju, abys byl statečný. Není to fér. Neměla bych tě žádat o něco takového. Nic z toho nebylo fér. Ukradla jsem ti dětství a ani nevíš, jak mě to štve. Netvrdím, že přestanu bojovat, nic takového neříkám. Ale končíme s chemoterapií.“

„Mami, prosím...“

„Možná by mi prodloužila život o pár měsíců, ale za cenu, že by mi bylo pořád špatně. Chci ten čas, který mi s tebou zbývá, prožít jako tvoje mamka – nebo aspoň jeho většinu.“

Pevně mu stiskla ruce. „Šest měsíců. S další léčbou možná osm nebo devět. Podstoupila bych ji třeba stokrát, Harry,

kdyby to znamenalo, že uvidím, jak vyrůstáš v muže, jak promuješ, zamiluješ se a založíš rodinu. Jenže to nemůžu. Chci to z celého srdce – jsi moje všechno –, ale moje tělo mi to nedovolí.“

„Už jsi tu rakovinu porazila.“

„Tentokrát ji neporazím. Pomoz mi, ať je to pěkných šest měsíců.“

„Už jsi ji porazila,“ zopakoval.

Když ho objala, stal se znovu dítětem. A to dítě přitisklo obličej k matčině prsům a rozplakalo se.

3. kapitola

Poslední den školy – na poslední stránce dvanáctileté kapitoly v jeho životě, jak o ní Harry uvažoval – slyšel hysterický smích, který se linul z otevřených oken domu, u jehož předních dveří stály rozkvetlé truhlíky s květinami.

Jeho matka se v poslední době smála víc a mnohem veseleji a šťastněji – téměř by se dokázal přesvědčit, že toho vnitřního nepřitele přece jen porazili.

Nasázela květiny. Uklízela domy, pouštěla hudbu, chodila na nákupy. Koupila si nové šaty na jeho maturitu.

Říkala, že každý den je dar a Harry se to tak také snažil brát.

Někdy večer za tmy ale uvažoval o tom, že zbývá zase o jeden den méně.

Dnes opět slyšel, jak se směje – přímo se hihňala jako jedna z jeho spolužaček.

Teď už bývalých spolužaček.

Vešel dovnitř a našel matku v kuchyni s Mags. Obě se řeh-taly na celé kolo.

Magsiny krátké vlasy zářily safírovou modří.

To nebylo žádné velké překvapení, ale matčiny nově narostlé vlasy žvýkačkově růžového odstínu ho ohromily.

Obě se na něj zazubily.

„Tak co tomu říkáš?“ zeptala se Dana.

„Vypadáte jako velikonoční vajíčka. Kdyby je barvili na Marsu.“

To u nich vyvolalo další záchvat nepříčetného smíchu.

„Od obou barev mi zbylo dost i pro tebe. Můžu je smíchat do pěkné fialové. Máš teď vlasy trochu jako George Clooney v Caesarovi,“ poznamenala Mags. „Fialová by jim dodala šmrnc.“

„Rozhodně ne, díky.“

Dana vstala a došla do lednice pro kolu, než tam Harry stačil dojít sám. „Na maturitní ples si je zakryju šátkem, neboj.“

Harry si od ní vzal kolu a sklonil se, aby ji políbil na tvář. „Nezakrývej. Vsadím se, že nikdo jiný tam nebude mít mamku – a tetu – s růžovými a modrými vlasy.“

Objala ho.

Byla tak hubená, tak hrozně hubená. Harry potlačil podobné myšlenky a připomněl si, že je tady a šťastná.

„Mags s tím na mě vybafla, když jsme douklízely u Gobbleových. A já si řekla, proč sakra ne. A ve všem tom vzrušení jsem zapomněla!“ Položila mu dlaně na tváře. „Poslední den školy. Moje dítě, moje stopětaosmdesát centimetrů vysoké dítě právě vychodilo střední školu.“

„Tak to musím pustit nějakou sentimentální hudbu.“

„V duchu už ji slyším,“ ujistila Dana svou sestru. „Pořád tě vidím, zlato, jak v červeném kabátku neseš obědovou krabičku se Scooby Doo, když jsem tě odvedla první den do školy. Řekl jsi mi jenom ‚Ahoj‘ a dovnitř jsi šel sám. Ničeho ses nebál. Vždycky jsi měl pro strach uděláno.“

Pamatoval si to, protože si pamatoval všechno.

„To mám po mamce.“

„Připravím ti svačinu. Dneska večer určitě půjdeš na nějaký mejdan. Půjdeš s Alyson? Je to milá dívka. Chytrá.“

„Je to milá a chytrá holka, ale dneska večer mám rande s někým jiným. Vlastně hned se dvěma.“

Dana se zarazila a otočila se k němu. „Přece nestrávíš první večer ze zbytku svého života se mnou a s Mags.“

„Myslím, že rozhodnutí je na mně, a už mám i nějaké plány.“

„Jaké plány?“

„Moje. Máme ještě dvě hodiny, takže je čas na svačinu – připrav dost pro nás všechny. A já posekám trávník.“ Což vzhledem k jeho ploše zabere asi tak deset minut.

„Je to překvapení,“ dodal, aby předešel dalším otázkám.

„To, co máte na sobě, je v pohodě. Možná byste si mohly vzít svetr nebo bundu, ale jinak nic.“

„Tajemství,“ řekla Mags. „Tajemné překvapení. Už teď se mi to líbí.“

Nic netušily, ani když došly k podzemce, a Harry odmítal dávat jakékoliv nápovědy. Když se ale blížili k cílové stanici a v soupravě přibývalo lidí s čepicemi a svetry oblíbeného klubu, Mags uhodila Harryho do ramene.

„Wrigley. Večerní zápas proti Marlinům.“

„Možná.“

„Baseball tě přece nebaví,“ namítla Dana. „Nikdy jsem nepochopila, kde jsem udělala chybu, ale...“

„Baví mě, ale moje dámy ho přímo zbožňují.“

„To je paráda. Fakt boží. Páni, měla bych mít chalcedonový přívěšek kvůli energii. Ne, ne, spíš černý onyx.“ Mags zalovila v kabelce. „Něco tu musím mít. Čepice Cubs pro štěstí je doma, ale můžu si ji představovat. Kdo nadhazuje? Nedokážu si vzpomenout, kdo nadhazuje.“

„Mitre,“ odpověděl Harry.

„Hm, no dobře. Budu si ji představovat opravdu usilovně.“

Líbilo se mu, jak probíraly zápas – ještě v metru, cestou ke stadionu i pod velkou červenou cedulí.

Líbilo se mu, jak z nich sálá nadšení, stejně jako ze všech lidí kolem.

„Zvu vás,“ řekla Dana. „Je to tvůj poslední den školy.“

„Pozdě.“ Harry vytáhl ze zadní kapsy vstupenky. „Už je mám koupené. Pro ženy, které mě dovedly až k tomu posledního dne.“

„Harry, to... to jsou lístky do lóže. Nemůžeš...“

„Už se stalo. A všichni dostanou novou čepici pro štěstí.“

„Nekaž tomu klukovi plány.“ Mags stiskla Daně ruku. „Přijmi dárek.“

„Máš pravdu, máš pravdu. Minulou sezónu jsme nešli ani na jeden zápas, a teď? Máme lóži. Jé, Mags, podívej. Je u prvních mety, hned za střídačkou!“

Koupil jim čepice – jednu i pro sebe.

A uslyšel matčin povzdych plný nábožné úcty, když vešli na stadion se sytější zelenou trávou a bílými lajnami, to vše obklopené tribunami a zdmi porostlými břechtanem.

„Jste skoro na hřišti. Cítím, jak voní tráva! Mags, vzpomínáš, jak jsme sledovaly zápasy ze střechy?“

Ukázala k budovám za zdmi stadionu.

„Jistě. Vodil nás tam strýček Silas. Cpal nás hot dogy a naléval limonádou. O strýčku Silasovi jsem ti vyprávěla – byl to bratr tvé babičky.“

„Mám po něm druhé jméno.“

„Správně. Zamiloval se do ženy, která ho nemilovala, a tesknil po ní až do smrti. Nikdy se neoženil. Zemřel na infarkt, když jsi byl ještě malý.“

Harry ten příběh znal. Magsin a Danin otec odjel, když byla Dana ještě v plenkách. Jejich matka pracovala v bratrově řeznictví a vychovávala obě děvčata sama.

Zabila ji zbloudilá kulka při automobilové přestřelce, když bylo Harryho matce sedmnáct.

Uvědomil si, že jí tehdy bylo jako teď jemu.

„Měl sice slabé srdce, ale dobré. To byly časy.“ Mags pohladila Danu po stehně. „Moc pěkné.“

„Byly.“ Dana se zhluboka nadechla. „Tohle je ještě lepší.“

Jedli hot dogy, popíjeli pivo. Harrymu sice moc nechutnalo, ale napil se z matčina kelímku.

Ze solidarity.

Fandili, bučeli, dohadovali se o autech.

Jeho matka vypadala blaženě – právě tohle slovo ho napadlo k popisu toho, jak na něj působila. Vstávala, aby sledovala

daleký let míčku, výskala, když ho střední polař chytil pár metrů před zdí, úpěla při vyautování.

Zapadlo slunce a rozsvítily se reflektory.

Spíš náhodou než vědomě chytil míček, který letěl přímo k nim. Matka vyskočila a zatančila nadšením.

„Máš rychlé ruce,“ podotkla Mags a významně se na něj usmála. „A vybroušené reflexy.“

Harry zatřepal znečitlivělou rukou a podal míček Daně. „Váš suvenýr, madam.“

Ať už to bylo čepicemi pro štěstí, chalcedonovým přívěskem, který Mags vyhrabala z kabelky, nebo prostě Cubs měli dobrou formu, Mitre coby nadhazovač nedal protivníkům šanci a jeho mužstvo skončilo se čtrnácti doběhy.

Harry nesdílel matčino nadšení pro baseball, ale věděl, že purista by nebásnil o výsledném skóre čtrnáct nula.

Opřela si mu hlavu o rameno a vsedě sledovali odcházející diváky.

„Víš, co překoná letní večer ve Wrigley?“

„Co?“

„Nic.“

Z metra vystoupili o stanici dřív, koupili si zmrzlinu a doprovodili Mags do jejího bytu.

Když pak kráčeli kolem několika bloků domů, objal matku kolem ramen, jako ona dřív objímala jeho.

„Určitě jsi unavená.“

„Trochu,“ připustila. „Ale příjemně. Bylo to úžasné překvapení. Vždycky jsi byl moje nejlepší překvapení. Nikdy ses neptal na svého otce.“

„Proč bych se na něj ptal?“ podivil se upřímně. „Nezáleží na něm.“

„Záleží, protože bez něj bych neměla tebe.“

Opřela se o něj a vzdychla. „Měla bych ti o něm říct, protože bys to měl vědět. Byli jsme mladí. Byla jsem hrozně smutná, když jsem přišla o mamku. Mags se zlobila, ale já se nedokázala zbavit smutku. Strýček Silas se moc snažil, ale také truchlil. Každopádně tu byl jeden mladík, který mě chtěl a já zase

jeho. Nemilovali jsme se. Nechci, aby sis myslel, že mi zlomil srdce, protože tak to nebylo.“

Zatočili k domovu a jeho matka se zastavila u dveří. „Chvilí posedíme.“

Sedla si na práh mezi rozkvetlé truhlíky.

„Byli jsme spolu jenom pár týdnů a už jsme se vzdalovali, když jsem zjistila, že jsem těhotná. On šel na vejšku, Mags odjela s kolotočáři a já jsem pracovala v řeznictví. Bude to znít divně, ale nezpanikařila jsem a nešilela jsem, co mám dělat. Od začátku mě to nadchlo. Byla jsem mladá a hloupá, ale nadšená. A veškerý smutek ze mě spadl. Musela jsem to říct i tomu klukovi, ale jeho reakce mě nepřekvapila. Nemohla jsem mu ji vyčítat a taky jsem to nikdy nedělala.“

Podívala se na něj – v očích jí svítila únava, ale zároveň klid. „Ani ty bys neměl, proto ti to říkám. Bylo mu sotva osmnáct, a právě vstupoval do života, jako se k tomu chystáš ty. Nemilovali jsme se a nechtěli jsme být spolu. Víím, že jsem mohla naléhat, aby mi přispíval, a možná jsem i měla. Ale nechtěla jsem. Byl jsi můj a proč bys měl mít v životě někoho, kdo o tebe nestál, když jsi měl mě? Cítil by k tobě odpor, i ke mně, stejně – jak mi došlo – jako ho k mé matce, Mags a mně cítil můj otec. Ne, o nic takového jsem nestála. Takové uspořádání přináší jen bolest.“

„Jinak bych to ani nechtěl, jestli se mě na to ptáš.“

„Dobře. To je dobře. Každopádně, Mags se vrátila pár týdnů před tvým narozením a byla u tvého vstupu na scénu. A znovu se vrátila, když zemřel strýček Silas. Kéž by sis ho pamatoval, ale byl jsi ještě nemluvně. Zbožňoval tě. Odkázal mi dost, abych zaplatila zálohu za tenhle dům. Pak jsme založily uklízcí firmu, a jakmile jsi začal chodit do školy, pěkně jsme ji rozběhly. A teď jsme tady.“

Opřela se o něj. „Ze všeho toho smutku jsem získala ten nejlepší dárek a tu největší lásku. Jenom chci, aby sis to pamatoval. A víš, co ještě?“ Políbila ho na tvář. „Dneska večer žádný smutek.“

„Já vím, že si ho nepamatuju – strýčka Silase –, ale znám ho díky tobě a Mags. Pamatuju si všechny historky, které jste mi o něm vyprávěly.“

Usmála se a pokleपालa si na spánek. „Kouzelná paměť.“

„Jo.“

A věděl, že také nikdy nezapomene, jak tu s ní teď za letního večera sedí na prahu mezi záplavou květin.

Měla růžové vlasy, na maturitní ples si vzala nové šaty a s Magsinou pomocí pro něj a jeho kamarády uspořádala večírek.

Když ale červen vystřídal červenec, tmavé kruhy pod jejíma očima se opět o něco zvětšily. A Harry v těch očích až příliš často viděl bolest. Když dokázala sotva přejít místnost, aniž by se zadýchala, byla řada na něm, aby se s ní posadil na další rozhovor.

„Rozhodl jsem se.“

Napila se bylinkového čaje, o kterém Mags tvrdila, že má hojivé účinky. „O čem?“

„Vezmu si rok volna.“

„Harry...“

„Ne, poslouvej mě.“ Věděl, že je příliš zesláblá, než aby se s ním dohadovala, a vůbec se mu to nelíbilo.

„Dělá to plno lidí, tak proč ne já? Mags mě potřebuje, aby udržela v chodu firmu. Ty mě taky potřebuješ. A já potřebuju být tady. Potřebuju to, mami. Univerzita nikam neuteče.“

„Tvoje stipendium. Tolik ses na něj dřel.“

„Odloží se.“

„Je mi to líto.“ Pevně zavřela oči. „Promiň, že se s tebou nemůžu hádat. Že tě nedokážu přimět, abys jel. Chtěla jsem vidět, jak nastupuješ na univerzitu, jako jsem se dívala, jak vcházíš do základky. Chtěla jsem to. Nenávidím pomyslení, že tu nejsem tak, jak bys potřeboval. Poslyš...“

Na chvíli se musela odmlčet, aby se vydýchala. Měla jeden ze špatných dnů a oba to věděli.

„Dnes ráno jsem mluvila s Anitou z hospicu. Je skvělá a chápe, že nechci jít do nemocnice. Chci zůstat tady. Budeš potřebovat pomoc.“

„Mags a já se o tebe postaráme.“

„Já vím. Ale jestli budete potřebovat pomoc, jsou tu ještě oni. Zařídila jsem to. Všechno jsem sepsala. Víím, že je pro tebe těžké o tom mluvit, ale musíme to probrat.“

„Dobře.“ Dělal se mu zle a bál se, ale jen přikývl.

„Chci zpopelnit. Žádný velký obřad nebo něco takového. Ty a Mags můžete rozhodnout, kde rozptýlíte popel. Kdykoliv a kdekoliv.“

Žaludek se mu zařal jako z pocené pěsti a celým tělem se mu rozlilo horko, ale znovu přikývl. „Dobře, neboj.“

„Dům jsem přepsala na tebe, už před měsícem, takže bude tvůj. Měl bys ho prodat. I po odečtení hypotéky má slušnou hodnotu. Měl bys ho prodat, abys měl na školu. Ceny nemovitostí stoupají a je plno kupců, kteří mají zájem o takové domy, jako je ten náš, aby si je přestavěli.“

Vzala ho za ruce a Harry cítil, jak se jí chvějí prsty.

„Nemrhej svým mozkiem, zlato. Jsi úžasně chytrý. Jdi na školu. Najdi, co tě baví. Objevuj. Cestuj. Poznej svět. Podívej se na všechna možná místa. Jsi silný, Harry. Chytrý, silný a laskavý. Odvedla jsem zatraceně dobrou práci.“

„To ano.“

„Buď tu pro Mags. Možná je trochu bláznivá, ale nikdy nás nenechala ve štychu.“ Odsunula čaj stranou. „I když se do mě snaží lít tuhle obludnost.“

„Nedala by sis kolu?“

Matka se usmála. „To si piš.“

Léto se chýlilo ke konci a Daně ubývalo sil.

Mags se k nim přestěhovala ze svého bytu a trávila noci na nafukovací matraci vedle sestřiny postele.

Harry během dnů uklízel domy spolu s Mags a penězi za noční směny platil matce profesionální péči na dobu, kdy se o ni nemohli starat.

Na podzim většina kamarádů odjela na vysoké školy a Harryho z toho čas od času, v nečekaných chvílích, přepadala smutek. Když vynášel odpadky, zavazoval si tkaničky nebo chodil do knihovny pro další knihy, které by mohl předčítat matce.

Koupili kolečkové křeslo, aby ji mohli vyvážet na slunce a čerstvý vzduch, ale i v babím létě prochladla, pokud zůstali venku déle než hodinu.

V listopadu se Danin svět zmenšil na ložnici. Jedla jen málo a většinu času prospala. Pronajali si nemocniční postel a přesunuli starý toaletní stolek do obývacího, aby udělali místo pro dvě postele a dvě křesla.

Přátelé, sousedi a zákazníci posílali květiny nebo jídlo, případně oboje. Harry nikdy nezapomněl, že třikrát nebo čtyřikrát týdně přicházela Willova matka a seděla u Dany bez ohledu na to, že Dana někdy celou návštěvu prospala.

„Vezmi někam svoji tetu na kafe,“ řekla mu.

A tak unikli z domu, který byl až příliš cítit květinami a nemocí a vykoučili do svěžího listopadového vzduchu.

Mags ho vzala za ruku. „Musíme ji nechat odejít.“ Pokusil se jí vymanit ze sevření, ale Mags ho nepouštěla. „Drží ji ta láska k tobě a ke mně. Trpí. Léky pomáhají bolest utlumit, ale nevymažou ji úplně. Tráva zase pomáhá s nevolností, ale i ta zůstává. Potácí se od jedné minuty k druhé, zachycená mezi oběma světy, a drží se toho našeho jen kvůli nám.“

Harry měl chuť ji proklít a odstrčit, ale místo toho se jen díval před sebe, ačkoliv vůbec nevnímal, co vidí. „Říkala, že každý den je dar. A když jsme odcházeli, ptala se paní Forestorové na Willa. Vybrala si novou knihu, kterou dnes večer začneme číst.“

„Má neskutečně silnou vůli a taky tě má moc ráda. Stojí za houby, že musím říkat takové věci klukovi, co právě oslavil osmnáctiny, ale ona se neposune dál, dokud jí neřekneš, že jsi v pohodě.“

„Takže jsi připravená ji prostě nechat zemřít.“

Mags mu pustila ruku. „Ne. Na to nikdy připravená nebudu. Ale vím, že ona ano.“

Už o tom nemluvili, a vlastně nemluvili o ničem, mlčky obcházel blok domů. V Harrym narůstala zlost jako hradba z tmavých mraků. Chtěl toho Mags říct opravdu hodně a slíbil

si, že jí to poví, jakmile Willova matka odejde a jeho vlastní matka usne.

Nenechá přece bláznivou, pitomou, sobeckou tetu, aby mu vykládala, co má dělat, jak se má cítit, co si má myslet. A jestli jí péče o sestru unavuje, ať si táhne.

On to zvládne sám.

Když se vrátili domů, Mags zamířila rovnou do kuchyně. „Ohřeju Daně trochu polévky. Dáš si taky?“

„Ne.“

Z ložnice vyšla Willova matka. „Pěkně jsme si popovídaly.“ Přistoupila k Harrymu a objala ho. „Nenech se znervóznit tím, jestli si bude myslet, že jsi přijel domů na prázdniny ze školy. Je trochu unavená a zmatená.“

„To je dobré, paní Foresterová. Opravdu si vážím toho, že za ní chodíte, když je na tom takhle.“

„Tvoje mamka a já se přátelíme od doby, co jste s Willem nastoupili do školky.“ Ještě jednou ho k sobě přitáhla. „Půjdu domů, Mags,“ zavolala. „Ozvěte se, kdybyste něco potřebovali.“

„Ozvu se. Díky, Keisho.“

Pohládila Harryho po ruce. „Musíte se teď starat jeden o druhého.“

Já se postarám o všechno, pomyslel si. Včetně toho, že povím tetě, kam si může strčit svoje rady.

Nejdřív ale potřebovali vpravit do Dany trochu jídla. Harry se uměl soustředit, uměl odsunout všechno ostatní stranou, dokud nedokončí daný úkol.

Svlékl si bundu a chystal se ji pověsit, když uslyšel, jak jeho matka mluví. Nevolala ho, jen mluvila. A smála se.

S bundou v ruce vešel do ložnice.

Opírala se o zvednutý polštář a její oči byly až příliš jasné. Přes světle modrou noční košili měla červený svetr, který jí upletla Mags. A usmála se na něj.

„Ahoj, zlato! Vítej doma. Právě jsem říkala strýčku Silasovi, že přijedeš na víkend. Má akci na vepřové kotlety a na večeri nám nějaké přinese.“

Harry v tu chvíli nevěděl, co by měl říct, jen stál ve dveřích. A do pokoje vešla Mags s podnosem. „Doufám, že budou s bramborovou kaší a bez špenátu.“

„S hráškem. A lístkovými rohlíčky.“

„Ty si naberu jako první.“

„To děláš vždycky.“

„Jsem starší sestra.“

„Teď nemám chuť,“ řekla Dana, když Mags nabrala na lžici trochu polévky.

„Ani na minestrone paní Cardiniové? To máš přece ráda.“

A Harry cítil, jak ho zaplavuje stud jako žhavá láva, když sledoval, jak jeho teta dává matce do úst trochu polévky.

„Ta dělá to nejlepší.“

„To dělá. A Harry ti u toho začne číst novou knihu. Co je to vlastně zač?“

„Příběh neobyčejné cesty obyčejného muže. Dobrodružství! Vykoupení! Láska!“

„I sex?“

„Nebudu číst nahlas o sexu vlastní mamce a tetě.“

„Tvůj kluk je stydlín, Dano. Ale rozhodně má dramatický přednes.“

„Na univerzitě studuje literaturu a bude zase ve školním divadelním představením. Víc už nesním, Mags.“ Odvrátila hlavu. „Mám připravený kufr, ne? Už jsem si sbalila věci? Musím si dobalit.“

Mags položila lžici a postavila táč na stolek. Harry viděl v jejích modrých očích slzy. „Jsi sbalená.“

„Výborně. Jo, už to vidím.“ Usmála se na něco na opačné straně pokoje. „Všechno mám sbalené a jsem připravená vyrazit. Budeš mít tolik co dělat, zlato, že se ti ani nebude stýskat – ve škole ani jinde.“

Pořád s úsměvem a planoucíma, zapadlýma očima se natáhla po jeho ruce. „Pošlu ti pohledy. Můžeš si je vlepovat do knihy výstřížků. Tu jsem si vždycky chtěla založit. Budeš v pořádku, vid', Harry? Už jsi dospělý. Budeš v pořádku, až budu pryč na cestách.“

Vzal ji za ruku a cítil, jak ho v očích pálí slzy. „Jo, budu v pořádku.“

„Ty a Mags se o sebe navzájem postaráte.“

„Postaráme. Nemusíš se bát.“

„Jsem trochu unavená. Dobalím si později.“

Zavřela oči, a když odplula do spánku, Mags vstala a zvedla podnos.

„Potřebuju drink,“ řekla a vyšla z pokoje.

Když se k ní připojil, měla nalité dvě sklenky.

„I mizerný krabičák je pořád víno, stejně jako mizerná pizza je pořád pizza. Jestli nechceš, vypiju i tvoje.“

„Omlouvám se.“ Mags zavrtěla hlavou, ale Harry pokračoval. „Omlouvám se za to, jak jsem zareagoval, co jsem říkal, a hlavně co jsem si myslel.“

„Je to tvoje mamka.“

„Je to tvoje mladší sestra.“

Mags se napila vína a slzy se jí přelily na tváře. „Jsem tak naštvaná, tak neskutečně naštvaná na toho, kdo to má na povel. Jaký má smysl nutit ji, aby procházela něčím takovým? Žádný, ať si říká, kdo chce co chce.“

Posadila se ke kuchyňskému stolu a otřela si slzy, aniž by se starala o to, že si rozmazala líčení. „Posledních několik večerů mluvila na strýčka Silase nebo na naši matku. A – je přitom šťastná. Je mi jedno, jestli věříš, že je opravdu vidí. Každý má právo si věřit, čemu chce, pokud tě s tím zrovna nemlátí přes hlavu. Ale já tomu věřím. Věřím, že na ni čekají.“

Sedl si a ochutnal víno. Připadalo mu nepatrně lepší než laciné pivo. „Já nevím, čemu věřím. Ale vím, že jsi měla pravdu. Bojuje kvůli nám a bolí ji to, vysává ji to a ty jsi měla pravdu. Potřebovala vědět, že budu v pořádku.“

„Nechci ji nechat odejít.“

„Já vím. Děláme to pro ni.“

„Musím tě požádat, abys v noci zůstal doma, dokud... Nemohla bych se s tebou spojit, kdyby...“

„Budu tady.“

O dvě noci později je Dana opustila, zatímco jí Harry četl a Mags pletla nekonečnou šálu.

Nepřála si pohřeb, a tak ho nedělali. Do domu i tak přicházeli lidé a přinášeli květiny, jídlo nebo obojí. Harryho překvapilo, kolik zákazníků se objevilo nebo poslalo kondolenci.

Za studeného, deštivého listopadového večera překonal zabezpečení na stadionu Wrigley a odvedl Mags na místo, které během sezóny slouží jako domácí meta.

„Myslela jsem si, že určitě děláš něco takového – vloupačky. Ale nenapadlo mě, že v tom jsi tak zatraceně dobrý.“

„Bez lidí a na začátku zimy to tu vypadá jinak. Ale mamce by se to líbilo, víd’?“

„A jak. Tohle je to správné místo. Byla koneckonců skrzna-skrz chicagská holka.“

„Tak dobře. Chceš, já nevím, něco udělat nebo říct?“

„Její duch už odletěl. Ať zbytek letí za ním. To stačí.“

Harry otevřel urnu, zvedl ji do vzduchu a vysypal popel do větru.

„Dívej se, jak odlétá, Harry. Část z ní bude pořád tady, fandit Cubs. Nikdy se nedozvědí, jaké mají štěstí, že je podporuje. Ale my to vědět budeme. My ano.“

„My ano.“ Díval se, jak vítr odnáší popel a víří s ním.

Když jeli metrem domů, Mags ho pohládila po noze. „Co uděláš s domem?“

„Můžeš tu bydlet, jak dlouho budeš chtít.“

„To nejde. Prozatím, než se rozhodneš, jistě. Ale nemohla bych tu žít bez ní. Jakmile se rozhodneš, nestojím o Chicago bez Dany. Můžeš nastoupit na Severozápadní univerzitu, možná už příští měsíc.“

Harry zavrtěl hlavou. „Nemůžu. U mě je to stejné. Nechci tu být. Bez ní ne.“

„Tak kam půjdeš?“

„Nevím. Nejdřív možná někam do tepla. Pryč z téhle zatracené zimy. A co ty?“